

[Finansministeren.]

Skatteydere, Personer og Selskaber, og inden for disse mellem de forskellige Indkomster.

Naar det nu gøres gældende, at Beskatning bør undlades eller Lempelse indrømmes paa det ene og det andet Omraade, maa man gøre sig klart, at derved ophæver man ikke nogen Skattebyrde, man flytter kun om paa den. Hvad nogle kommer til at betale mindre, kommer andre til at betale mere.

Lad mig her først nævne Spørgsmaalet om Skattefradrag. Den i Lovforslagets § 2 for Personbeskatningen opstillede Skala er bygget op ud fra den Forudsætning, at den overordentlige Skat ikke kan fradrages ved Opgørelsen af den skattepligtige Indkomst, og det giver en helt anden Skattefordeling, hvis Skattefradraget tillades. Man klarer ikke dette Forhold ved at henvise til, at det Skattebeløb, der mistes gennem Skattefradraget, kan fremskaffes gennem den generelle Forhøjelse af Satserne, som Lovforslaget giver Mulighed for. Derved vilde de større Skatteydere opnaa en meget stor Begunstigelse paa de øvrige Skatteyders Bekostning, desto større, jo højere Indtægten er, idet Progressionen da bliver langt svagere end ifølge det foreliggende Forslag. Skulde Skattefradraget indrømmes, maatte der opstilles en ny Skala, som for de højere Trins Vedkommende laa langt nærmere ved Statsskatteskalaen end den nu foreslaaede. Jeg anser det imidlertid for rigtigst at blive staaende ved den foreslaaede Ordning, som baade for Staten og for den enkelte Skatteyder er den mest hensigtsmæssige i denne ekstraordinære Tid.

Naar man gør gældende, at der ikke nu er den samme Grund til at nægte Skattefradraget som under Verdenskrigen, kan jeg ikke erkende dette. Saavel hele Ligningsgrundlaget som ikke mindst de store Skatteyders Indkomster kan komme ud for stærke Svingninger i den kommende Tid, og man bør derfor undgaa den yderligere Usikkerhed, som Fradrag af den overordentlige Skat vilde give. Naar Skalaen indrettes derefter, vil de enkelte Indtægtsgrupper ikke komme til at betale mere i Skat af den Grund.

I øvrigt er det ikke blot under Verdenskrigen, man har fulgt den Praksis ikke at tillade Fradrag af ekstraordinær Skat. Det samme var Tilfældet med den saakaldte Valutaydelse, som blev opkrævet for Skatteaarene 1924—25 og 1925—26, og endnu saa sent som i Efteraaret 1931 tiltraadte det konservative Parti, at den Ekstraskat paa

25 pCt. af den ordinære Statsindkomstskat, som da under Partiets direkte Medvirken blev udskrevet til Iværksættelse af Støtteforanstaltninger for Landbruget, ikke kunde fradrages ved Opgørelsen af de skattepligtige Indkomster. Ogsaa dengang fulgte man altsaa i en usikker Tid med konservativ Tilslutning den Fremgangsmaade at suspendere Skattefradragsregelen for den ekstraordinære Skats Vedkommende.

Den dybe Forargelse, det ærede Medlem Hr. Korsgaard nu paa dette Punkt giver Udtryk for, forekommer mig derfor at være noget ejendommelig. I øvrigt er der jo ingen, der mere end det ærede Medlem Hr. Korsgaard har fremhævet, hvor usikker Godtgørelsen af betalt Skat er for de store Skatteydere.

Naar det ærede Medlem og jeg har diskuteret Skattetrykkets Højde, saa har det ærede Medlem Gang paa Gang over for min Indvending mod det ærede Medlem, gaaende ud paa, at han ikke tog Hensyn til Skattefradraget, reduceret Betydningen af denne Skattefradragsregel og paavist, hvor utilfredsstillende Regelen teknisk set er. Naar jeg nu i en Situation, hvor de tekniske Mangler vil blive særlig fremtrædende, søger at imødekomme det ærede Medlems Kritik, synes jeg egentlig, at han ikke burde være utaknemmelig derfor.

For Resten er det saadan, at Retten til at fradrage betalt Skat, saa vidt jeg ved, er en Ret, der kun kendes i Danmark. Alle andre Steder, hvor jeg kender til Skatteforholdene, beregnes Skatten af den fulde skattepligtige Indtægt, hvad der, som jeg har nævnt, jo ogsaa teknisk set er den rigtige Fremgangsmaade.

Jeg skal i denne Forbindelse, hvor der er Tale om Spørgsmaalet om Skattens Fordeling, ogsaa gøre nogle Bemærkninger vedrørende et andet Punkt, som det ærede Medlem Hr. Korsgaard har fremdraget, nemlig Spørgsmaalet om de personlige Fradrag. Det er jo saadan nu, at de personlige Fradrag for en Familieforsørger, der udgør 1 600 Kr. i København, 1 400 Kr. i Provinsen og 1 200 Kr. paa Landet, kun gælder fuldt ud for Indtægter indtil 5 000 Kr. Derefter aftrappes de, og fra 10 000 Kr. bortfalder de. Det ærede Medlem finder det rimeligt, at man fører dette personlige Fradrag igennem, og jeg skal ikke indvende noget mod, at man kunde etablere en saadan Ordning, vel at mærke, naar man ogsaa tog Hensyn dertil ved den Skatteskala, som saa maatte udarbejdes. Ogsaa dette Spørgsmaal er jo et Led i den almindelige Skattefordeling. Skulde man gennemføre denne Regel, vilde